

— А това какво е? — още веднъж попиталъ Пеландо, като посочилъ къмъ небето.

— И това е месецъ.

— Значи, — рекълъ Пеландо, сега месецитѣ сж два. Тогава, време е да си платишъ дълга.

Какъ Пеландо изкочилъ отъ трапа.

Веднажъ като ходилъ изъ гората, Пеландо падналъ въ единъ дълбокъ трапъ. Какъ се не мжчилъ той да излѣзе отъ него, но не можалъ.

Най-сетне край трапа миналъ единъ слонъ.

— Кждѣ отивашъ, братко, — извикалъ му Пеландо.

Слонътъ се спрѣлъ, погледналъ въ трапа и попиталъ:

— А ти какво правишъ тукъ?

— Спасявамъ се! — отговорилъ Пеландо.

— Нима ти не знаешъ, че небето ще рухне.

— Не, не съмъ чувалъ такова нѣщо, — казалъ очуденъ слонътъ.

— Тогава погледни на небето, дебелокожко! Виждашъ ли какъ бѣгатъ облацитѣ? Скоро значи ще се събори небето.

Погледналъ слонътъ къмъ небето: облацитѣ наистина бѣрзали, сякашъ се стараяли да избѣгатъ.

Постоялъ малко той, помислилъ и хопъ скочилъ въ ямата.

Пеландо това и чакалъ. Той скочилъ на гърба на слонътъ и изкочилъ отъ трапа.

Отъ руски: Чикъ-Чирикъ.

